

Denisa Moravcová

Hasič se vším všudy

Ahoj já jsem Libor. Dnes je pondělí a právě mám před sebou dlouhou směnu. První dvě hodiny jsou zatím klidné. Nikdo z nás ale nemohl tušit, že je to jen ticho před bouří.

Těsně po půlnoci se rozeznívá poplach. Dostáváme podrobnější informace o výjezdu. Do minuty jsme oblečení a vyjíždíme. Jedná se o výbuch továrny v Brně. Přijíždíme na místo a vidíme šlehající plameny ze střechy. Velitel rozdává rozkazy. Já s Honzou běžíme do méně zasažené části budovy.

Máme informaci, že se v budově nachází přibližně 20 zaměstnanců. Když vstoupíme do místnosti nevidíme ani na krok. Všude okolo nás je kouř. S Honzou vytahujeme zaměstnance firmy s různými typy zranění. Od zlomenin až po popáleniny třetího stupně. Ostatní hasiči bojovali s ohněm.

Když jsme vytáhli všech 20 zaměstnanců, šéf továrny nám oznámil, že v budově je ještě jeho syn, kterého dnes hlídal. Neváhali jsme ani vteřinu. S Honzou jsme se na sebe podívali a okamžitě vběhli zpět do budovy. Dorazili jsme do místnosti, kde by se měl chlapec nacházet. Po důkladném prohledání jsme pohřešovanou osobu nikde nenašli. Šli jsme směrem ven. Najednou uslyšíme volání o pomoc. Běžíme za zoufalým hlasem. V zakouřeném prostoru vidíme malého chlapečka. Sedí v koutě a klepe se strachy. Beru chlapečka do náruče a podávám ho Honzovi.

Najednou zazní další velká rána. Ze stropu padá velký kus trámu, který mě srazil k zemi. Zůstal mi ležet na nohou. Honza s chlapečkem v náruči vyběhli ven. Velitelovi hned oznamuje co se stalo. Na pomoc mi běží čtyři kluci z jednotky. V tu chvíli když je spatřím, přestanu cítit nohy a omdlím.

Po pár hodinách se probudím v nemocnici. Kolem mě stojí moje žena, doktor a Honza. Manželka má slzy v očích a Honza má také na krajíčku. Ptám se jich, co se stalo a jestli je malý chlapeček pro kterého jsme běželi v pořádku. Honza mi odpoví „Jo Kubík je v pořádku. Jen se nadýchal kouře.“

Otočím se směrem k manželce. Vidím na ní, že není něco v pořádku. Ptám se jí tedy znovu, co se stalo. Pan doktor mi oznámí „Bohužel se nám nepodařilo zachránit pravou dolní končetinu. Je nám to moc líto. Jste skutečný hrdina Libore.“

Nemůžu tomu uvěřit. Chtěl jsem být o samotě. Nevědě jsem co mám dělat. Druhý den se za mnou stavili kolegové, kteří mě zachraňovali. Říkali, že nebýt mě, tak Kubík zůstal v budově a udusil se.

Všichni v mém okolí to nesli špatně a neskutečně obdivovali můj čin. Trvalo mi několik měsíců, než jsem se s tím nějakým způsobem smířil. Nic jsem si ale nevyčítal. Udělal bych to znovu, jen abych zachránil toho malého kluka. Už nikdy se nebudu moct vrátit zpět do výjezdu. Toto zaměstnání bohužel může nést i následky na celý život. Hasičů bychom si měli proto velice vážit. Jsou schopni za nás nasadit svoje zdraví ne-li život.